

מ"ח 82456-11-25 - יעקב ישראל דדון נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 82456-11-25

לפני: כבוד המשנה לנשיא נעם סולברג

המבקש: יעקב ישראל דדון
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה לקיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק
בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984
עו"ד דוד מועלם בשם המבקש:

החלטה

1. בקשה שניה לקיומו של משפט חוזר, לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, בעקבות הרשעתו של המבקש בעבירות של פגיעה בפרטיות, איומים, הטרדה באמצעות מתקן בזק והפרת הוראה חוקית. בתמצית אזכיר, כי בעקבות ההרשעה, גזר בית משפט השלום בראשון לציון על המבקש עונש מאסר בפועל לתקופה בת 10 חודשים (ת"פ 25429-12-19; השופט ט' ענר). העונש הוחמר, והועמד על 14 חודשים לריצוי בפועל, על-ידי בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לאחר ערעור שהגישה המשיבה (ע"פ 41778-10-24; השופטת ד' מרשק-מרום, בהסכמת השופטים מ' תמיר ו-מ' אבן חן).

2. החל משלב זה, פצח המערער במסכת הליכים משפטיים, אשר הסתכמו בבקשתו הקודמת לעריכת משפט חוזר - שנדחתה (מ"ח 64089-09-25 דדון נ' מדינת ישראל (10.11.2025)); לתיאור קצר ראו שם, פסקה 3). המבקש לא אמר נואש, והגיש עתה בקשה נוספת לקיום משפט חוזר - היא הבקשה שלפני.

3. דין הבקשה להידחות. הבקשה, שהוגשה עוד בטרם חלף חודש-ימים מאז דחיית קודמתה, היא למעשה אותו מסמך במדויק, זולת שני סעיפים חדשים קצרים המכילים טענות נוספות של המבקש,

בדבר קשיים ראייתיים שעלו לכאורה מהתנהלות המשיבה, ופגיעה בזכות הטיעון שלו. כידוע, בקשה למשפט חוזר "אינה הליך העומד לרשות הנידון כל אימת שיחפוף, ככל שיחפוף - עד שתיענה בקשתו" (מ"ח 8188/99 בר-נוי נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (24.11.1999)), ולא ניתן לשוב במסגרת בקשה כאמור על טענות שהועלו זה מכבר, בבקשה קודמת, ונדחו על-ידי בית המשפט (תקנה 8 לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), התשי"ז-1957; מ"ח 2073/22 חן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (18.8.2022); מ"ח 28020-05-25 אבו רומי נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (26.5.2025) (להלן: עניין אבו רומי)). אשר על כן, משטענות המבקש נשמעו מפיו, רובן ככולן, לפני זמן קצר ביותר, ובהעדר שינוי בהנמקה, ולמעשה בבקשה עצמה - אין בידי לקבלן, ואף אין מקום לדון בהן לגופן.

4. הגם שדי היה באמור על מנת לדחות את הבקשה, אדרש בכל זאת לשתי הטענות החדשות שהועלו בבקשה הנוכחית, בבחינת "אין לך בו אלא חידושו בלבד" (תלמוד בבלי, שבועות כה, ב). גם בטענות אלה, שהועלו בקיצור נמרץ - אין כדי לשנות מן התוצאה; הרחק מכך. בכל הנוגע לקשיים הראייתיים שעלו לכאורה מהתנהלות המשיבה, נטען כי לבית המשפט הוצגו רק הודעות שהמבקש שלח למתלוננת, ולא הודעות שהיא שלחה אליו. דא עקא, גם אם אלך כברת דרך משמעותית מאוד ואקבל את דבריו של המבקש, ממילא אין הוא מסביר, כנדרש, מדוע לא הציג את ראיותיו-שלו לפני בית המשפט (עניין אבו רומי, בפסקה 3). המבקש אומנם מלין על יצוגו, ואולם טענות אלו - אשר נדחו בעבר - נטענו בשנית ללא התייחסות סנגורו, ודי בכך כדי להוביל לדחייתן (מ"ח 3812-06-25 עבד נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (17.6.2025)).

5. עוד נטען, כי "לא ניתנה למבקש זכות השימוע לפני המשפט, כמתחייב עפ"י החוק". ברי, כי בדברים תמציתיים אלו, שלא צורפו להם ביסוס ופירוט כנדרש, אין כדי להעמיד תשתית ראייתית איתנה, כנדרש לשם קבלת הטענה (מ"ח 6756/17 עווד נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (27.11.2018)).

6. טרם סיום אדגיש, כי סמיכות הזמנים בה הוגשה הבקשה השניה, בצירוף העובדה שמדובר כמעט באותו מסמך - אותה גברת, אף ללא שינוי אדרת - מלמדות כי לא היתהכל הצדקה להוספת בקשה זו על גבי קודמתה. כפי שכבר ציינתי בהתייחס לבקשות חוזרות ונשנות לקיום משפט חוזר, "הטיפול בבקשות סרק - תובע משאבים, וגוזל זמן יקר מציבור המתדיינים" (מ"ח 6338-12-24 איכר נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (11.12.2024); כן ראו: מ"ח 57286-02-25 איכר נ' מדינת ישראל (13.3.2025)). הרבה לפני משורת הדין, נמנעתי בפעם הזו מחיוב המבקש בהוצאות לטובת אוצר המדינה; למעשה, משעסקינן בשתי בקשות כמעט זהות שהוגשו על-ידי אותו עורך דין, יתכן אף מקום לשקילת חיובו-שלו בהוצאות כאמור (על כך ראו, בכלליות, לגבי סמכות בית המשפט להשית הוצאות משפט גם בהליכים פליליים: ע"א 4845/95 ניר נ' מדינת ישראל, פ"ד מט (2) 639, 645 (1995); כן השוו: בג"ץ 38379-12-24 פלונית נ' בית הדין השרעי לערעורים ירושלים, פסקה 23 והאסמכתאות שם (23.2.2025)).

7. אכן, המבקש מצהיר בסוף בקשתו כי "ילחם על חפותו קבל עם ועדה, כל עוד נשמה באפו"; רצונו

זה - כבודו, גם זכותו. על כך אין חולק. אך עליו לעשות כן בהתאם לדין, ובגבולות הכלים שזה מעמיד לרשותו; אחרת - ישא בתוצאות התנהלותו.

הבקשה לקיום משפט חוזר נדחית אפוא.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשפ"ו (04 ינואר 2026).

נעם סולברג
משנה לנשיא